

1884-12-08

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 4 1

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10253>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 41.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἔξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν.

Πᾶσα ἀποσταλὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.

Editor S. HOYRMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἡ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

8, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

Κύριοι Διδάσκαλοι τῶν χωρίων.

Ὡς εἰς τὸν ἀρ. 37 τῆς «Σάλπιγγος» καὶ σχεδὸν εἰς κάθε ἀριθμὸν ἐκουπάνισα καὶ κουπανίζω τοὺς χωρικούς, ὅτι αὐτοὶ πταίου καὶ δὲν παρουσιάζετε καρπὸς τῶν ἔργων σας ὅσους πρέπει νὰ παρουσιάζητε, καὶ ἔλεγκα ἐκεῖ ἐν πρὸς ἕν, τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα τὰς παρεμβάλλουν, καὶ ὅταν τὰ ἀνεγινώσκατε ἐλέγετε «μάλιστα! ἔτσι εἶνε! σωστά! ἀξιόλογα!», ὀφείλω, διὰ νὰ φανῶ (τοῦλάχιστον) καὶ ὀλίγον δίκαιος, νὰ στρέψω διὰ μίαν στιγμὴν καὶ πρὸς ὑμᾶς τὸ κόπανόν μου. Θὰ εἶπω καὶ δι' ὑμᾶς τόσον ἀληθῆ ὅσον ἦσαν ἐκεῖνα τὰ πρὸς τοὺς χωρικούς; ἀλλ' ἀρά γε θὰ εἶπητε καὶ τώρα, «μάλιστα! ἔτσι εἶνε»; ἄς ἴδωμεν.

Τὰ περισσότερα σχεδὸν χωρὶς τῆς νήσου ἤρχισαν εὐτυχῶς νὰ ἐνοῶσι τὰ καλὰ τῆς παιδείας, καὶ ὅτι τὰ γράμματα εἶνε ἀναγκασιότατα. ἐφρόντισαν δὲ ὅσον ἠδύναντο, καὶ ἄλλοι μὲν ἔκτισαν νέα σχολεῖα, ἄλλοι δὲ μετεποίησαν οἰκίας εἰς τοιαῦτα, καὶ ἔχουσι διδασκάλους εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύονται τὰ τέκνα των, καὶ ἀναπαύονται ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ὅτι τὰ τέκνα των σπουδάζουν· μανθάνουν γράμματα· μορφώνονται· καὶ εἶνε μὲν βέβαιον ὅτι ὁ χωρικός νομίζει ὅτι καὶ τὰ γράμματα του πρέπει νὰ μανθάνῃ τὸ παιδί του, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐργασίας του πρέπει νὰ κάμνῃ, καὶ ὅτι ἅμα ἀκούσῃ τὸ παιδί του νὰ τοῦ «διαβάξῃ σὰν τὸ νερόν» τὸν «Ἀπόστολον» ἢ τὸ «Ψαλτήρι» θεωρεῖ αὐτὸ ὅτι «ἐτέλεσε τὰ γράμματα» πλέον καὶ διὰ τοῦτο ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ ἀπασχο-

λῇ εἰς τὰς ἐργασίας του, καὶ δὲν τὸ στέλλῃ τακτικῶς εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ δὲν πταίου ἀρά γε εἰς τοῦτο καὶ οἱ διδάσκαλοι, τῶν ὁποίων ἡ ἱκανότης ἴσια ἴσια ἐδῶν πρέπει νὰ γνωρισθῇ, ὅταν φωτίσῃ τὸν χωρικὸν καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, τί θὰ πῇ γράμματα;

Οἱ διδάσκαλοι τῶν χωρίων ἔχουσι γρήν καὶ καθήκοντα πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ τῶν διδασκάλων τῶν πόλεων, διότι ὁ διδάσκαλος τῶν χωρίων ὀφείλει νὰ διδάσκῃ περισσότερον τοὺς γονεῖς παρὰ τὰ τέκνα· ὀφείλει νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων διὰ καταλλήλου τρόπου τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα· νὰ παριστᾷ εἰς αὐτοὺς ζωντῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν καὶ τὴν ζοφεράν εἰκόνα τοῦ ἀγράμματοῦ, προσέχων νὰ μὴ διασαλεύσῃ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ χωρικοῦ, διότι τότε ἀπώλετο τὸ πᾶν· νὰ γίνηται ὁ ἴδιος ἀξίον παράδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, διὰ νὰ ἀκούωνται οἱ λόγοι του εὐκρέτως καὶ νὰ καρπορῶσιν αἱ συμβουλαὶ του, καὶ ἐν γένει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἐκλήθη νὰ μορφώσῃ κοινωνίαν ὡς ἀπαιτεῖ αὐτὴν ἡ θρησκεία καὶ ἡ πατρίς. Τοιοῦτος νομίζομεν πρέπει νὰ ἦνε ὁ διδάσκαλος εἰς τὰ χωρία· πᾶς δὲ μὴ τοιοῦτος, καὶ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀκόμη ὅτι διδάσκει καλῶς τὰ γράμματα, ἀλλὰ ἔρηρ' ἀνευ μορφώσεως διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως, προτιμότερον νὰ λείπῃ, διότι ἀντὶ ὠφελείας, μεγάλης βλάβης γίνεται πρόξενος· διότι ὡς γνωστόν, ὁ σκοπὸς τῶν γραμμάτων δὲν εἶνε νὰ μάθῃ, κανεὶς νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ

ὀρθῶς μόνον, ἀλλ' εἶνε ἡ μόρφωσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας.

Ἄλλ' ἀρά γε οἱ ἐν τοῖς χωρίοις διδάσκαλοι φροντίζουν δι' αὐτὰ ὅλα, ἢ τὸν μισθὸν μόνον περιμένουν, καὶ ἀδιάφορον ἂν τὸν λαμβάνουν δικαίως ἢ ἀδίκως;

Δυστυχῶς εἰς τὰ περισσότερα χωρία εἰνε διδάσκαλοι, πικιδία τινὰ τελειόφυτα καὶ μὴ τῶν ἐν Κύπρῳ γυμνασίων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐξεργάμενα αἰφνης τῶν ἐπιτηρήσεων τῶν γονέων των, ἀδυνατοῦσιν ἴσως καὶ ἑαυτοὺς ὡς δεῖ νὰ ρυθμίωσι, τὸ δὲ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν σέβη τῶν χωρικῶν προσπορίζουτιν αὐτοῖς τὸν ἐγωῖσμόν καὶ τὴν οἴησιν, ἂν δὲν τὴν εἶχον πρὶν, προσπαθοῦσιν εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ ἀποδείξωσι τὴν ὑπεροχὴν ἀξίαν των ἐνώπιον τῶν χωρικῶν ὑφ' ὧν τρέφονται, περιφρονοῦσιν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐμπαίζουσιν αἰσχροῦς, διὰ νὰ δείξουν δὲ τὴν σοφίαν των (sic) ἀδιαφοροῦσι περὶ τὰ θρησκευτικὰ, λαλοῦσιν ἐπιτηδὲς δημοσίᾳ μετὰ μεγίστης ψυχρότητος περὶ παντὸς ἱεροῦ, φέρονται μὲ τὸν πλέον βάνανσον τρόπον πρὸς τοὺς χωρικούς ἂν τινες αὐτῶν σφάλωσιν εἰς τι, καὶ ἐν γένει προσπαθοῦσιν νὰ κάμωσι τοὺς χωρικούς κατωτέρους ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν, ἐκεῖνοι δὲ νὰ φαίνωνται ὅτι δὲν ἐπλάσθησαν ἀπὸ χῶμα ὡς ἐκεῖνοι οἱ βάρβαροι καὶ ἀμαθεῖς χωρικοὶ, ἀλλ' ἀπὸ σιμιδαλλί.

Ὁ χωρικός εἰς τοιαύτην περίστασιν αἰωπᾷ ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἀλλ' ὅταν ἡ κατάστασις αὐτῆ φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, τότε τολμᾷ εἰς καὶ τὸν ἀποτεινῇ μίαν οἰανδήποτε προσβολὴν· τε-

τέλεσται πιά· τὴν ἐπιούσαν ἡμῶν τοῦ βρε-
θῶσι 4, τὴν ἄλλην 24, [καὶ τὴν ἐπιού-
σαν γύρευε δάσκαλον· τί ἔγεινεν; ἔφυγε
διὰ νυκτός· τότε οἱ χωρικοὶ ἄς πᾶ 'ς τ'
ἀνάθημα—λέγουν—ποῦ τὸν τζαιρὸν
ποῦθε ἴδω μέσα χατριν δὲν εἶδαμεν· εἶν-
τα θέλομεν καλὲ τοὺς δασκάλους ἐμεῖς;
κλ. κλ.» καὶ γίνονται οἱ κύριοι διδάσκα-
λοὶ μας ἀφορμὴ νὰ μισήσουν καὶ οἱ χω-
ρικοὶ τὰ γράμματα· ἰδοὺ τὸ καλὸν τὸ οὐ-
ποῖον κάμνουν.

Μὰ θὰ μὲ πῆτε δὲν ὑπάρχουν ἐξαιρέ-
σεις; ὑπάρχουν, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε
ἐξήρημαί αἱ ἐξαιρέσεις μας. Ὑπάγετε
εἰς χωρία εἰς τὰ ὁποῖα ἐχρη-
μάτισε κανένα χρόνον δάσκαλος, —καὶ
ὑπάρχουν πολλὰ τοιαῦτα, διότι οἱ κύριοι
σοφοὶ μας εἶνε ἀνάγκη καθεχρό-
νον ν' ἀλλάσσουν ἀέρα—
καὶ ἐρωτήσατε διατί ἔφυγεν ὁ δάσκα-
λος; καὶ θὰ μάθετε χάγια, ὅχι μόνον
τοιαῦτα τὰ ὅποια γράφω, ἀλλὰ καὶ ἄλ-
λα τὰ ὁποῖα δὲν γράφονται.

—Καλά, θὰ μὲ πῆτε, τοῦλάχιστον
εἰς τὰ γράμματα πῶς τὰ πηγαίνουν ἔστω
καὶ ἐν μόνον ἔτος οἱ τοιοῦτοι διδάσκαλοι;
—καὶ χρειάζεται ἐρώτησις διὰ τοῦτο;
τί θὰ κάμη ἓνας δάσκαλος ἓνα χρόνον;
μήπως δύναται νὰ κάμη θαύματα; ἄς
τὸν ἀφιναν οἱ ἄθλιοι χωρικοὶ (διότι πάν-
τοτε κείνοι πταίου) νὰ κάμη 2—3 ἔτη
καὶ τότε νὰ δῆς; ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις· καὶ
εἶνε σωστή· καὶ ἐπειδὴ εἶνε σωστή, ἀ-
νάγκη, περισσότερον τῶν 2 ἐτῶν τοῦλά-
χιστον νὰ μὴ γάμη ἕκαστος διδάσκαλος
εἰς ἓν χωρίον· καὶ τοῦτο εἶνε σωστόν, καὶ
ἐπιμελῶς φυλάττεται ὑπὸ πολλῶν . . .

Τοιαῦτα τὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα παι-
ζονται εἰς τὰ πλεῖστα τῆς νήσου μέρη,
καὶ παρέργονται οἱ χρόνοι ἕνευ οὐδεμιᾶς
ωφέλειας, διότι οὔτε τοὺς ἱκανοὺς διδα-
σκάλους δυνάμεθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
νὰ γνωρίσωμεν, οὔτε καμμία ωφέλεια
εἰς τοὺς παιδάς γίνεται.

Ἄς ρίψωμεν τώρα βλέμμα καὶ εἰς
τοὺς ὀλίγους ἐκείνους διδάσκαλους οἱ ὁ-
ποῖοι κατ' ὄρθωσαν νὰ διατη-
ρηθῶσιν εἰς τὰς θέσεις των 4—5 καὶ 6
ἔτη.

Ὁ ἰκανὸς διδάσκαλος ὁ ἐκτε-
λῶν μετὰ ζήλου τὰ καθήκοντά του, ὁ
τὴν ωφέλειαν τῶν μαθητῶν του εἰλικρι-
νῶς ἐπιδιώκων, μετὰ πενταετὴ τὸ πολὺ
διδασκαλίαν εἰς μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν
ὑπῆρχεν ἄλλοτε διδάσκαλος, ὀφείλει νὰ
εὕρῃ παραδομένην τεχνολογικῶς τὴν
Γραμματικὴν τοῦ Γενναδίου ὅλην, ἐκτὸς
τοῦ Ἑτυμολογικοῦ, ἀλλ' ἐν γνώσει,
καὶ ὅχι νὰ ἀναγκάζῃ τοὺς μαθητὰς νὰ
τὴν ἀποστηθίζωσι μόνον σὰν παπαγάλοι
καὶ τίποτε ἄλλο, ὡς τοῦτο δυστυχῶς οἱ

περισσότεροι κάμνουν, ἀναλόγως δὲ καὶ
τὰ ἄλλα μαθήματα ἤτοι Γεωγραφίαν,
Κατῆλξιν, Ἀριθμητικὴν κτλ.

Δυστυχῶς ὅμως εὐρίσκονται διδάσκα-
λοι, οἵτινες καὶ μετὰ τεσσάρων ἢ πέντε
ἐτῶν διδασκαλίαν, εἰς χωρία μάλιστα
εἰς τὰ ὁποῖα ὑπῆρχε καὶ πρὶν διδάσκαλος,
δὲν ἠξιώθησαν νὰ διδάξωσι τὴν Γραμ-
ματικὴν ὅλην, στέλλωσι δὲ μαθητὰς διὰ
τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα τῶν πόλεων, οἵ-
τινες δὲν γνωρίζουν εἰσέτι τεχνολογικῶς
οὐδὲ τὴν πρώτην σχεδὸν κλίσιν, ἐνφ' ἑαυ-
τοῦτο δύο μόνον ἔτη ἤρουν.

Ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαιότατον νὰ τὸ
εἴπωμεν τοῦτο διὰ λόγους, τοὺς ὁποῖους
δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ βάλωμεν ὑπ' ὄψιν μας,
ὡς πατριῶται, ὡς δημοσιογράφοι, καὶ πρό-
πάντων ὡς σατυρογράφοι· διὰ τοῦτο ἐλπίζω
νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης τῶν διδασκάλων
ἐκείνων (ἂν τυχόν εὐρίσκονται) οἵτινες
ἠτύχησαν συνεχῶς διδασκαλίαν καὶ
ἀνέδειξαν οἴους ἔπρεπε καρπούς. Εἶνε
λοιπὸν ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ γίνηται
αὐστηροτέρα ἐξέλεξις περὶ τε τοῦ ποιῶ-
ν διδασκάλων ὅταν οὗτοι ἐπέλλωνται
εἰς τὰ χωρία, καὶ ἂν ἐκτελῶσιν ὡς πρέ-
πει τὰ καθήκοντά των, διότι φοβούμαι
πολύ, καὶ τὸν φόβον μου τὸν ὑποστηρί-
ζουν πολλὰ πράγματα ὅτι τὰ χρή-
ματα ἐξοδεύονται μάτην. Πικρὰ ἡ ἀ-
λήθεια· καὶ φίλοι μου οἱ πλεῖστοι διδά-
σκαλοι· πλὴν «φίλος μὲν ὁ Πλάτων φιλ-
τάτη δὲ ἡ Ἀλήθεια». Θὰ ἐπανέλθω-
μεν ἄνω μετ' ἄλλην γλώσσαν εἰς τοῦτο,
καὶ ἔστω εἰς γνώσιν πολὺν.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην περὶ τὴν
8 π. μ. ἀπηγγονίσθη ὁ ἐξ Ἀγαστίνας
Ὀθωμανὸς καμηληλάτης ἐκεῖνος ὁ φο-
νεύσας ἄλλον Ὀθωμανὸν, διότι τὸν ἐ-
χαιρέτησεν Ἑλληνιστί. Πῶς συνέβη ὁ
φόνος οὗτος, ἐγράψομεν εἰς τὸν ἀρ. 22
τῆς «Σαλπιγγος». Οἱ συγγενεῖς τοῦ
φονεῦς δὲν ἔπαυσαν παρακαλοῦντες καὶ
τηλεγραφικῶς τὴν Α. Ἐξ. τὸν Μ. Ἀρ-
μοστήν νὰ μεταβάλῃ τὴν θανατικὴν πο-
νὴν εἰς δεσμὰ, ἀλλ' ἀπάντησιν ἐλάμβαν-
ον ὅτι δὲν δύναται ἐκεῖνος ν' ἀναμυθῇ
εἰς τὰ τῶν δικαστηρίων, καὶ ὅτι εἶνε ἀ-
δύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ τοιοῦτόν τι. Ὁ
φονεὺς ἔχασε τὸν ὕπνον πρὸ 5, ὡς λέγουν
ἡμερῶν, τὸ δὲ ὠραῖον, ὡς λέγουν, πρό-
σωπόν του ἐφαίνετο φλογισμένον. Καθ'
ὅλην τὴν ἀπὸ τοῦ φρουρίου μέχρι τοῦ τό-
που τῆς ἐκτελέσεως ὁδόν, ἐζήτηε συγχώ-
ρησιν ἀπὸ τῶν παριόντων. Λυπηρὸν τῶ
ὄντι ἡ θανατικὴ ποινὴ ἔστω καὶ κατὰ κα-
κούργων ἐδιδόμενῃ, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ
κατόπιν συνεχῶν ἀπαγγονίσεων δὲν παύ-
ουν οἱ φόνοι. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὠ-
ραν ἀπηγγονίσθησαν, ὡς λέγεται, καὶ

οἱ εἰς τὰ ἄλλα διαμερίσματα καταδικα-
σθέντες εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδι-
κείου.

Φίλε Σαλπικτῆ!

Θὰ γράφω ὑμῖν ἐκ τῆς πρωτεύουσας πολ-
λὰ πράγματα καὶ πρόσεχε νὰ τὰ δημοσιεύῃς
ὅλα, διότι ἡ πρωτεύουσα ἦτο, εἶνε καὶ θὰ
ἦνε τὸ κέντρον τῆς νήσου, ἐκτὸς ἐὰν φυσικῆ
τις διατάραξις διαχωρίσῃ τὴν πατρίδα τῆς
Ἀφροδίτης εἰς δύο, ὅπως διεχώρισεν αὐτὴν
ἄλλοτε ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἴσως τῆς Συ-
ρίας, κατὰ τοὺς φυσιολόγους, οἵτινες δὲν εἶ-
δον βεβαίως τίποτε, ἀλλ' ἔχοντες, φαίνεται,
τὸν Ἅγιον Γεώργιον καβαλλάρην καὶ λάμ-
ποντα πλησίον των, ἀρέσκονται νὰ διέρχων-
ται τὸν χρόνον των ἐν εἰκασίαις καὶ νὰ με-
λετῶσι τὴν φύσιν, ὡς λέγουσιν, ὡσεὶ ἡ φύ-
σις νὰ ἦτο ἀλφαβητάριον. Λοιπὸν θὰ γρά-
φω ὑμῖν πολλὰ πράγματα, τόσον πολλὰ,
ὥστε νὰ ἰσοδυναμῶσι τῷ μηδενί, καὶ ἐάν
τινες τῶν συνδρομητῶν σας δὲν ἔχωσι καλὸν
τὸν στόμαχον, ὅπως τὰ χωνεύωσι, τοῖς συμ-
βουλεύω νὰ πάρωσιν ἐν κερασῶ ἢ μίαν
ὀλγαν, ἢ ἐν πικρῶν, τὰ ὁποῖα
ἀπεδέχθησαν χωνευτικώτατα. Ἄλλ' ἐδῶ
τὸ κερασῶ, ἢ ὀλγα καὶ τὸ πι-
κρῶν εὐρηνται παρὰ τοῖς κυρίοις Χριστο-
φίδῃ καὶ Παύλῳ, πωλούμενα εἰς τὴν συγκα-
ταβατικὴν τιμὴν τοῦ ἡμισέως σεληνίου· ἐν
Λεμησσῶ ὅποια πωλοῦνται παρὰ ταῖς ὠραι-
αῖς καὶ μαγευτικαῖς ἄρα γε ζυθοπώλεσιν;
Ἡμεῖς οἱ ἐν Λευκωσίᾳ, δηλ. ἡμεῖς αἱ δύο
προνομιούχοι δωδεκάδες, οἵτινες φοιτῶμεν
τακτικῶς εἰς τὰ καταστήματα τῶν κερα-
σῶ καὶ τῶν πικρῶν, ζηλεύομεν, νῆ
τὸν Δία, ὑμᾶς τοὺς παρὰ τοὺς πρόποδας
τοῦ Ὀλύμπου οἰκοῦντας μακάρους, οἵτινες
ἐκτὸς τῶν νυμφῶν σας, ἐὰν εἴχατε καὶ τὸ
πιδάφι μας καὶ τὸν καφέν μας καὶ τὸν χα-
λουβάν μας, ἢ Λεμησσὸς θὰ μετεβάλλετο
εἰς κῆπον τῆς Ἐδέμ, κατὰ τὴν Βηκουσφῆλ
δειον ἐκφρατίν, καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς εἰς ἡμι-
θέους. Ἰδατε τὴν Λάρνακα. Οἱ Ἄγγλοι
τὸν πόδα τῶν ἐν Λάρνακι ἐπάτησαν. Εὐ-
θὺς δὲ ὡς ἐκ θαύματος καὶ οἴκοι νεόκτιστοι
ἐφάνθησαν, καὶ νύμφαι μειδιῶσαι, καὶ συρ-
μοὶ, καὶ μπακλαβάς. Ἐξ δ' ἔτη ἤρκεσαν,
ὅπως ἡ Λάρναξ μεταβλήθῃ εἰς πτερόεσσαν
ὄρνιν καὶ ἀναβῇ εἰς τοὺς αἰθέρας. Ἡ Λεμη-
σσὸς θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Λευκωσία δὲν
θὰ μείνῃ μόνῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Κύπρος με-
ταβλήθησεται εἰς παράδεισον, ἀλλὰ παρά-
δεισον πτερόεντα, κινητὸν, καθὼς τὸ
Κακουργιοδικεῖον τῆς Κύπρου, ἢ κάλλιον εἰ-
πεῖν, καθὼς μερικοὶ τῶν ναυιράδων καὶ με-
μούριδων, οἵτινες ὡς χελιδόνες ἀπέπτησαν
εἰς ἄλλα κλίματα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην
τοῦ ψύχους καὶ τῶν καταγίδων ἐν Κύπρῳ.

Και πώς όχι; Ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καὶ ἐξηγουμένην Κυβέρνησιν μας δὲν προοδεύομεν ἐν πᾶσιν; Ἐὰν δὲ ἀποτινώμεν ἐτησίως εἰς φόρους ἑκατοστῶν λιρῶν περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως, δὲν εἶνε δίκαιον ἄρα γε νὰ πράττωμεν τοῦτο, ἀφοῦ ἐν πᾶσι προοδεύομεν; Οἱ πτωχοὶ πατέρες μας, ἐπὶ παραδείγματι, ὧν οἱ περισσότεροὶ οὐδὲ λαπνὸν οὐδέποτε ἐκάπνισαν, ποῦ εἶδον ἢ ἐγνώρισαν τὴν ὀ λ γ α ν ἢ τὸ κ ε ρ α σ ὶ, τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ τὰς ζυθοπώλιδας; Ποῦ ἐφαντάζοντο νομοθετικὸν σῶμα καὶ ἐλευθερίαν, ἐνδεδυμένην ὡς χορεύτριαν καὶ ὁμιλοῦσαν τρεῖς διαφόρους γλώσσας; Ἦτο ἄρα γε δυνατὸν νὰ φαντασθῶσι τὴν ὑπάρχουσαν σήμερον ἰσότητά, (τὴν ἀρχίζουσιν ἀπὸ τῶν τετρακοσίων λιρῶν καὶ καταλήγουσαν μέχρι τῶν πενήτηκοντα γροσίων; Ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῶσι τὴν ὑφισταμένην σήμερον ἀδελφότητα, τὴν ἀδελφοποιήσασαν τὸν κύνα καὶ τὴν γαλῆν, τὴν ἔριφον καὶ τὸν λύκον; Πιστεύετε, φίλε Σαλπικτά, ὅτι ἡ ἐν πᾶσι πρόοδος ἡμῶν ἐφθασεν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο σημεῖον, ὥστε ἐλησμονήσαμεν πλέον καὶ ποῦ ἐγεννήθημεν καὶ ποῖοι μᾶς ἐγέννησαν; Εἶνε ἀληθές, ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα τῆς κοινοῦ ἔτη, ὅταν ἤρχισαμεν τὴν ἀνάβασιν, μερικοὶ ἐξ ἡμῶν διεμαρτυρήθησαν καὶ οἱ ἀνόητοι ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐπιθυμίαν, ὅτι ἔπρεπεν ἀντὶ νὰ ἀναβῶσι, νὰ κατέλθωσι πρὸς τοὺς ἀδελφούς των. Ἀλλὰ σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Τοὺς ἀδελφούς ἀφήκαμε μακρὰν, καὶ ἀναβαίνομεν, ἀναβαίνομεν ὡς τὸν Ἴκαρον. Ἀφοῦ ἔχομεν νομοθετικὸν σῶμα, ἀφοῦ ἔχομεν ἀγγλικὰ δικαστήρια, ἀφοῦ οἱ υἱοὶ μας μαυθάνουσι τὸ yes, ἀφοῦ ἔχομεν τοῦτο, ἀφοῦ ἔχομεν τοῦτο, ἀφοῦ ἔχομεν ἐκεῖνο, ὅποιος τολμᾷ πλέον νὰ σκεφθῆ περὶ τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν του, ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν ὁποίων ἐχύθη ἄλλοτε τόσον αἷμα καὶ ἐγένοντο τοσαῦτα θύματα; Ἄλλ' ἐὰν πάθωμεν ὅ,τι ἔπαθε καὶ ὁ Ἴκαρος; Οὐφ! φωνάζουσιν οἱ μὲν· οὐφ! φωνάζουσιν οἱ δὲ· Καλά. Κἀγὼ φωνάζω οὐφ! ἀλλὰ... ἀλλὰ... Ἀνόητος ἐγεννήθηκα καὶ ἀνόητος θ' ἀποθάνω. Προχθὲς ἦτο ἡ δίκη τοῦ Γέρδωνος καὶ τοῦ Κρόκερ. Ἦλθον δικηγόροι μὲ μπερῦκες τρεῖς. Ὁ εἰς ἐζήτη τὴν τροποποίησιν τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἄλλος δὲν τὴν ἐδέχθητο. Ἄλλ' ὑπερίσχυεν ἁπλῶς. Ἦλλαξαν καὶ οἱ δικασταί. Ὁ τῆς Λευκωσίας ἀπῆλθεν εἰς Λάρνακα καὶ ὁ τῆς Λάρνακος ἦλθεν εἰς Λευκωσίαν. Διατί; Αἱ! ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ ὅποια δὲν γνωρίζομεν, καὶ καλλίτερα νὰ μὴ τὰ γνωρίζωμεν. Πιστεῖτε καὶ μὴ ἐρεῦνα. Τοῦτο διδάσκουσιν ἡμῖν οἱ νέοι μας, κύριοι καὶ τοῦτο πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν. Τῆ δευτέρᾳ ἤλλαξαν οἱ Ἑγγλέζοι καὶ τὴν αἰθούσαν τοῦ Δικαστηρίου. Συνεδρίαζον πρωτοδικῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐφετείου. Διατί; Διό

τι... διότι ἴσως οἱ περιεργεῖ ἐγγύριοι ἦσαν πολλοὶ καὶ ὑπῆρχον μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ μάθωσι. Περὶ τῆς πολυθρηλήτου ταύτης ὑποθέσεως θὰ γράψω ὑμῖν τὰ δεόντα διὰ τοῦ προσεχοῦς.

Λευκωσία

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐπὶ τὴν μερικὰ σκούρια κεφάλια τὰ ὅποια ἀφοῦ εἶδαν ὅτι ἡ «Σάλπιγξ» γράφει καμιάν φορὰν μὲ γλώσσα, ποῦ τὴν καταλάβουν, νομίζουν ὅτι τοὺς παρουσιάσθη ἡ εὐτυχισμένη ἐποχὴ νὰ δεῖξουν καὶ ἐκεῖνοι ὅτι ξεύρουν τὸν ἀμπακὸν καὶ τὸ ψαλτήρι καὶ νὰ ἀπλώσουν τὴν σοφίαν των, καὶ μᾶς στέλλουν κατὶ σάλια μίξες, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ ξεύρομεν ὅτι ἀκόμη δὲν ἐσκληρίθη τόσον ὁ στόμαχος τῶν ἀναγνωστῶν μας ὥστε νὰ μὴ ταράττεται ὅταν τ' ἀναγινώσκωσι, δὲν τὰ κταχωρίζομεν, καὶ κακοφαίνεται εἰς τοὺς ἐυγεγεῖς μας τοῦτους. Ἐχομεν ἓνα μάλιστα, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ δὲν ἐπράξαμεν ὡς θέλει, νὰ εὐχαριστηθῆ ἐκεῖνος καὶ ἀδιάφορον ἀν' ἀηδιάσωσιν οἱ ἄλλοι, συμβουλεῖει συνδρομητάς-μας νὰ μὴ μᾶς πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των, καὶ μᾶς τὸ μηνᾶ κίελας· ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ λέγομεν ἔτσι δημοσίως ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς λυθία λίθος· ὅσα κεφάλια συμφωνήσουν μὲ τὸ δικόν του, ἄς μᾶς λείψῃ ἢ συνδρομὴ των. Πιστεύω νὰ σᾶς δημοσιεύσω κανὲν κομμάτι τῶν σοφῶν του διὰ νὰ ἐννοήσητε ἀπὸ ποῦν κεφάλι βγένουν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ εἴπωμεν τώρα:

—Ἐ κυρά κυρά μου στάσου, κατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

—Μέσ' εἰς τὸν δρόμον φίλτατέ μου, πῶς εἶν' τοῦτο δυνατόν;

—Ναὶ μὰ δὲν μπορῶ· θὰ σκάσω, ἄς ἐμβοῦμεν μέσα δῶ.

Καὶ οἱ φίλοι μας ἐμβαίνουν, 'ς ἓνα σπητι καὶ πικράτω, ἀδιάφορον ποιοῦ ἦτο τὴν ἀγάπην των θὰ ποῦσι, καὶ ν' ἀνοίξουν τὴν καρδίαν των, καὶ ὅποιος θέλει ἄς ἀκούσῃ. Μὰ ἐκεῖ ποῦ τὰ ἐλέγαν, νᾶσου καὶ τὸν οἰκοκύριον· «βρε τί θέλετ' ἐδῶ μέσα;—τὴν ἀγάπην μας θὰ ποῦμεν φίλε φιλοσοφικά»—βρε τὸ σπητι μου ἐμένα, εἶνε γιὰ τοὺς φιλοσόφους; ἔγεινε γιὰ τὰς ἀγάπαις, καὶ τὰ πάθη τῶν καρδιῶν σας; ἔξω γρήγορ' ἀπὸ δῶ». Καὶ ἀρπάσσει ἓνα ξύλον, ποῦ τοὺς ἔκαμε καὶ βγήκαν, σὰν ποντίκιον ποῦ τὴν τρύπαν. Τότε λέγ' ὁ ἥρωάς μας· «τοῦτ' οἱ ἄνθρωποι εἶνε κτήνη· ἡ καρδιά των εἶνε ξύλον· πῶς θὰ δυναθῶν νὰ νοιώσουν τί θὰ πῆ καρδιάς ἀγάπη, τί θὰ πῆ καρδιάς ἔρωσ, καὶ καρδιάς ἀναβρασμός; οὔτε τὸν Σαίξπηρον εἶδαν, οὔτε Βίκτωρ Οὐγώ· πῶς θὰ

ἐννοήσουν ὅτι σὰν αὐτοὺς εἶμαι καὶ ἐγώ, διὰ νὰ μὲ ἐκτιμήσουν καὶ ν' ἀνοίξουν καθε σπητι, νὰ μὲ δέχωνται νὰ λέγω, τῆς μου καρδιάς τὸν καμὸν; πᾶμεν φίλη· πᾶμεν τώρα, καὶ ἐς ἄλλοτε· ὡς βλέπετε, ἡ φιλοσοφί' ἐχάθη, ποῦ τὸν κόσμον τὸν ἀχρεῖον· ἔρωσ ἔλειψε· θὰ σβύσουν, καὶ ἡ Σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἄμ' ἡμεῖς οἱ δὲοὶ μας φίλη, λείψωμεν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Λάρνακι τῆ 15 Δεκεμβρίου 84.

Φίλε Σαλπικτά.

Σπουδαία ἀνακάλυψις.

Ἀνύψωσις ἀνύψωσις τῆς κλειψιάς εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, γιὰ νὰ εὐρῆ δουλειᾶν ἢ ἀστυνομία, ὅπως ζητῆ ὁ κυνηγὸς κυνήγι, ὁ παπᾶς μνημόσυνα καὶ ὁ δικηγόρος δίκας, ἔτσι καὶ ἡ ἀστυνομία μᾶς ζητεῖ δουλειᾶν καὶ μάλιστα ἂν προκοπῆ, θὰ πιάσῃ καὶ δέκα λίρας πικρῶσι. Μωρὲ μπερῶ Κυρὰ ἀστυνομία, ἐμπρὸς Κ. ἢ δέκα κότζινες ἀξίζουν μὲ τὴν σημερινὴν σκατοπαραδίαν.

Ἀνεφάνησαν δεκατισταί, ἰσποδεκατοῦντες τὴν δεκάτην, ἀνευ χαρτοφυλακίου, ἀνευ πιττακίου, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐθεωρήθησαν ὡς μὴ τίμιοι δεκατισταί· μαντεύσατε ἐκεῖνον ἔδωκε ζωὴν, ἀδελφῶν, διαταγῆν, σπέριμα νὰ γεννηθῶσιν οἱ τοιοῦτοι εἰδους δεκατισταί· περριμείνατε ἀκόμη ὀλίγον νὰ μᾶς ἔλθῃ ὁ νέος Καζαμίας, ἴσως τὸ γράφει μέσα· ἀλλὰ τί Καζαμίας ἀδελφέ, γιὰτί νὰ χολοσκάζετε κερτεροῦντες τὸν Καζαμίας, δὲν πιστεύω νὰ ἐλησμονήσατε τὴν κοινὴν παροίμιν· «τὸ ψάρι ποῦ τὴν κεφαλὴν βρωμεῖ καὶ κατὰ τὸν δασκαλὸν ποῦ κάθησαι ἔτσι γράμματα μαυθάνεις». Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ κακὸν ἐφάνη μὲ βαθεῖαις ταῖς ρίζαις, ἐλάτε σεις οἱ δυνατοὶ καὶ μὲ τὰ δυνατὰ σας μέσα, νὰ τὸ ξεριζώσωμεν μὲν καὶ ἔξω. Ν' ἀλλάξητε τὸ σύστημα τῆς δεκάτης, νὰ γλυτώσητε σεις οἱ ἄρχοντες ποῦ ταῖς κλειψαῖς, οἱ γεωργοὶ ποῦ ταῖς πικουτοῦρες καὶ τὸ πτωχὸν ταμεῖον μας, ποῦ ταῖς μεγάλαις μισθοδοσίαις. Τὸ καυμένον τὸ Νομοθετικὸν ἀπὸ πέροι σὰν νὰ πῆρεν μυρωδιὰν ὅτι παντὶ βρωμᾷ, καὶ ἐφῶναζεν εἰς τὴν βουλὴν ν' ἀλλάξητῃ τὸ σύστημα τῆς δεκάτης, ἀλλὰ ποῖος τοῦ ἔβαλε φτί; Ἐξέκκερε τώρα σσηλλοκούμπαρε, ἄς τὰ βρῆτῃ κεφαλὴ σου.

Διάλογος δύο Οἰκογενειάρχων,

Εὐτυχὶ καὶ Σολομοῦ.

Σ. Καλημέρα Μάστορ Εὐτυχί.

Ε. Καλημέρα Μάστορ Σολομῶ.

Σ. Τί ἔχεις Μάστορ Εὐτυχί καὶ εἶσαι συλλογιαμένος;

Ε. Εἶμαι συλλογιαμένος; ὄχι ἀδελφέ εἶμαι νὰ χάσω τὰ μραλά μου· καὶ ἀντὶ Εὐτυχὶ ποδῶ καὶ νὰ πάη νὰ μὲ φωνάζῃς Δυστοχὴ γιὰτί ἔγινα 70 γρονῶν ἄνθρωπος καὶ

ἔτσι μασκαλαῖηκι ἐν το πάθα ποτέ μου. Νὰ δώσω μάστρο Σολομῶ 35 μάλια νὰ πάρω 40 ὀκάδ. σιτάρι, καὶ ἔπειτα νὰ μοῦ γυρεύουν 70 ριάλια γιὰ νὰ μοῦ δώσουν 40 ὀκ. κάρβουνα; καὶ ποῦ νὰ εὔρω τὰ 70 ριάλια γιέ μου; Ἐρώτησα ἕνα κάρβουνάρη, γιατί τ' ἀκριβῶσαν τόσο, καὶ μοῦ εἶπε, δὲν ἤξεύρεις φαίνεται πόσον μίρι μᾶς πέρνει ὁ πελατιές σας σήμερα καὶ γι' αὐτὸ μὲ ἐρωτᾶς. Ἐφριζα μάστρο Σολομῶ γιὰ τὸν νέον πετεινὸν τοῦ Δημαρχείου ποῦ νὰ τὸ πάρῃ ἢ εὐχοῦλλά μου ἢ ἀξινάστραφη, γιατί ἔγινεν αἰτία νὰ μείνω ἀμαγεύρευτος.

Τ ὁ π ε ρ ω μ ἔ ν ο ν .

Ἡ Κύπρος πρέπει νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Ἀραπὶαν γιατί ἔτσι τὸ θέλουν οἱ Δημοκυβερνήται, οἵτινες μᾶς παρήγγειλαν καὶ ζυγίζωμεν τὰς βάλιας βαμβακίων μὲ "Ρότολα". Ἀκοῦς ἀδελφέ ρότολα· ἐζητήθη ἡ λέξις ρότολα εἰς ὅλα τὰ λεξικά τοῦ κόσμου, καὶ ποῦ νὰ τὴν εὔρησ, παρὰ σὸ ὄνομα τοῦ κανταρτζή κομποστικῶς ἀπαντῶντος, ὅτι εἶνε ἡ ἀράπικη ὀκκά. Τότε ἐτραβήσαμεν τὰ γένεα μας, καὶ εἴπαμεν ἀπὸ Ζουλοῦδες ποῦ μᾶς ἔκαμε τὸ Δημαρχεῖον μὲ τοὺς δημοτικούς φόρους του, τώρα θέλει ἵνα μᾶς κάμη καὶ "Ἀλλαῖσελμακ". χὰ χὰ χὰ. ●εἰς δὲν θέλεις Χριστέ μου πηπούτζα ἰκόσινα θὰ φορήσῃς. Ἀφοῦ ἐχαθῆκαν τὰ καντάρια καὶ καλάντζες κατηντήσαμεν στὰ ρότολα. Μὴ χειρότερα.

Κάζα νόβα.

Κύριοι προεστώτες (μὲ προστελλίνας) μιᾶς πολυπληθοῦς κωμοπόλεως.

Δὲν αἰσχύνεσθε, ἀνίσχυντοι παντοῖοις τρόποις [εἰς τινὰς μόνον γνωστούς] ἐμποδίζοντες τὴν τῶν γραμμάτων διάδοσιν εἰς τὰ δύτηνα τέκνα τῆς κωμοπόλεως σας, ἀτίνα τοσοῦτον ἔχουσι τὸν πόθον νὰ γευθῶσι παιδείας, ὥστε ἐνοήσαντα, φαίνεται, τὸν δολιώτατόν σας σκοπὸν, καταρῶνται καὶ ἴσαι θὰ καταρῶνται ὑμῶν, παντὶ σθένει προσπαθῶντων νὰ ἀναχαιτίσῃτε τὸν πρὸς τὰ γράμματα ἐνθερμον (ζηλον αὐτῶν δι' ὅπως ἰδιοσελεῖς σκοπούς, οἵτινες δὲν λανθάνουσιν εὐτυχῶς πάντα· ὡς ἐσφαλμένως νομίζετε; Οὐδὲν ἄλλο δύναται τις νὰ σᾶς ἀποκαλέσῃ εἰμὴ φωτοσβέστας καὶ τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης κοινότητος ὑλετήρας, διότι αἱ πράξεις σας, καίτοι τεχνήντως περιεκαλύφθησαν ὑπὸ χρυσῶδους τινὸς χροιάς εἰς τρόπον ὥστε προκείμενου περὶ τῆς ποιότητος αὐτῶν ν' ἀπατῶνται οἱ μηδ' ὑποχόντες εὐκαιρίας νὰ ἐξετάσωσιν αὐτάς ἐκ τοῦ πλησίον, φέρουσιν ἐν ἑαυταῖς σατανικὴν ἀσχημίαν, καὶ ἡ ἀσχημία αὕτη λανθάνει τινὰς μόνον τῶν μακρῶν ὑμῶν τυχανόντων, οἵτινες οὐ μόνον ἐσφαλμένην περὶ ὑμῶν ἰδέαν ἐσχημάτισαν, ἀλλὰ καὶ ἀγνοοῦ

σιν ἔτι, ὅτι τὸ διάφραγμα, ὅπερ ὑφίσταται μετὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν συνεγχευμένων σας, ὑφ' ὑμῶν κακοβούλως ἐτίθη· ἐπειδὴ δὲ κατὰ συνέπειαν ἀγνοοῦσι καὶ τὸν σκοπὸν ἐφ' ᾧ τοσοῦτον τὰ γράμματα ἀπεστράφητε, ὥστε καὶ διὰ ροπαλῶν κινδυνεύετε νὰ τὰ καταδιώξῃτε, καθήκον ἀπαραίτητον θεωρῶ ἐν συντόμῳ νὰ ἐκθέσω αὐτὸν, ὅπως πασιδῆλον καταστῆ, ὁποῖον αἰσθημα φιλοπατρὶκὸν ἐν ὑμῖν ἐνοικεῖ καὶ εἰς ποῖον σημείον φιλομουσίας ἐφθάσατε.

Παρὰ πᾶσαν ὑμῶν προσδοκίαν ἀνεκαλύφθη, Κύριοι, ὅτι παντὶ σθένει πειρᾶσθε νὰ θέσητε τέρμα, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν πρὸς τὰ γράμματα τάσιν τῶν τλημόνων συγκωμοπολιτῶν σας ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπωφελῆσθε τὴν ἀμάθειάν των καὶ οὕτω νὰ αἰσχροκερδήτε παρ' αὐτῶν (ὡς ἀνεκαθεν τοῦτο ποιῆτε) οὐδόπως ὑπ' ὄψιν ἔχοντες, ὅτι ἡ ἀξιοποιῶν αὕτη πράξις σας καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι λανθάνει πάντας τοὺς θνητούς, εἶνε γνωστὴ εἰς τὸ ἀθάνατον καὶ ὑπέρτατον ἐκεῖνο διορατικὸν ὄν, ὅπερ λεπτομερῶς γινώσκει οὐ μόνον τὰς πράξεις ἐνὸς ἐκάστου, ἀλλὰ καὶ τοὺς μυστηριοδεστάτους αὐτοῦ διαλογισμούς.

Ἀναλογίσθητε ὅθεν, πρὸς θεοῦ, ὅτι βαρὺ τάτην τὴν εὐθύνην φέρετε ἐνώπιον τοῦ ἀδυσωπήτου καὶ ἀδεκάστου ἐκείνου κριτοῦ, μάθετε, ὅτι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον δέον νὰ θυσιάζηται ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ καὶ ἀρκέσθητε πλέον εἰς ὅ,τι μέχρι τοῦ νῦν ἐν ἀδικίαις ἐκερδήσατε παρὰ τῶν ταλάνων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξ ἀνάγκης ὑποχείριοί σας, οὕτως εἶπεν, κατέστησαν καὶ τῶν ὁποίων αἱ νυχθημερῶν καθ' ὑμῶν ἀναπεμπόμενα ἀραὶ δὲν θέλουσι ποσῶς ἀποβῆ ὅπως κεναί. Ἐν τέλει ἔστω εἰς γνώσιν σας, ὅτι ἂν τὰ παρόντα δὲν ἰσχύσωσι νὰ ἐπενέγκωσιν ὑμῖν μικρὰν τινα διέρθρωσιν, θὰ περιστώμεν ἐξ ἀπαντος εἰς ἀνάγκην νὰ ἄρωμεν τὸν περιεκαλύπτοντάς πεπλον, ὅπως αἱ ἀνεκκλήτοι ὑμῶν ἀσχημίαι ἐκτεθῶσιν εἰς τὸν κόσμον καὶ διατρανωθῇ, ὅτι σεῖς ἀνθρωπόμορφα κτήνη, σκοπεῖσθε ν' ἀποκτηνώσῃτε ὀλόκληρον κοινωσίαν, ἧς ἡ ἐκπαίδευσίς τὰ βέλτιστα ὑπὸ σκεῖται τῇ φιλῇ ἡμῖν πατρίδι.

Γρονθοκόπανον.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 140

Κρασία νέα τὸ γομάρ. 50—125

Ρακὴ 19 βαθμ. ἢ ὀκά 1 καὶ 30

Σταφίδα μαύρη 35]40

σταφίδα ξηρὰ 1. 5]40

Χαρούπια τὸ χαλεπικὸν καντάρ. γρ. 85 εἰς τὰς ἀποθήκας

Λευκωσίας (λίρα ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 18—20.

ἢ κριθή ,, [16 ὀκ.] 11—12.

κρέας βοδινὸν ἢ ὀκά γρ. 10—11

,, προβατίσιον ,, 11—12

λάδι νέον ἢ λίτρα ,, 16—17

Λύσις τοῦ 38. αἰνίγματος

ἄπιστος—πιστός—ιστός

Λυτῆρες οἱ Κ. Ν. Γ. Μκληκίδης καὶ Γ. Κάρταλις ἐν Λεμησσοῦ.

Λύσις τοῦ 39 αἰνίγματος.

μηρὸς—Ὀμηρος

Λυτῆρες οἱ Κ. Π. Χ. Μοδινὸς καὶ Χ. Θ. Ἀράπης ἐν Λεμησσοῦ.

Αἶνιγμα 40.

Τοῦ ὄλου μου εἶν' εὐκόλος

ὡ φίλε μου ἢ λύσις,

διότι χαμπεπότερον

δὲν ἔπλασεν ἡ φύσις.

Ἀλλὰ τῶν δύο πρώτων μου

μελῶν ἀνάγκην ἔχεις

καὶ ἄνευ τῶν τελευταίων μου

νὰ ζήσης δὲν ἀντέχεις.

Λεμησσοῦ.

Ε. Κ. Δ.

Λύσις τοῦ ε'. προβλήματος

(Τὸ α' βαλάντιον εἶχεν 80 γρ. καὶ τὰ β'. 112.)

Λυτῆρες οἱ Κ. Σ. Λοβαρίδης καὶ Π. Χ. Μοδινὸς ἐν Λεμησσοῦ.

Πρόβλημα στ'.

Ἐπάρχει ἐν παιγνίδιον ὀνομαζόμενον "Ζαντρίκιον" τὸ ὁποῖον διαιρεῖται εἰς 64 τετράγωνα· τὸ παιγνίδιον τοῦτο τὸ ἐφεῦρε κάποιος Ζαντρίκιος· τόσο δὲ ἤρρεεν εἰς τὸν Βασιλέα ὥστε εἶπεν εἰς τὸν Ζαντρίκιον νὰ ζήτησῃ ὅ,τι θέλει καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσῃ ὁ Ζαντρίκιος ὁμοῦ δὲν ἤθελαι τίποτε, παρὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα κόκκον σίτου διὰ τὸ πρῶτον τετράγωνον, δύο διὰ τὸ δεύτερον, τέσσαρας διὰ τὸ τρίτον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς νὰ διπλασιάζονται οἱ κόκκοι εἰς καθὲ τετράγωνον ἕως οὐ τελειώσουν καὶ τὰ 64 τετράγωνα τοῦ παιγνιδίου. Πόσον λοιπὸν σιτάρι ὄφειλε νὰ δώσῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Ζαντρίκιον, καὶ ἠνχηκαθῆ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ μετριάσῃ τὴν ἀπαιτήσιν του;

Κωνστ. Αἰμιλίδης.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.